

TREDJE KAPITEL

Vampyrer i natten

Aleera lå i sin seng, med mørket som en tyk dyne omkring sig. Hendes bleggrønne øjne var stift rettet imod hendes vækkeur, hvis display, med røde tal, viste at klokken nu var 00:12. Alt omkring hende i huset åndede fred og ro. Gabriel og Brendan havde lagt sig til at sove, Elijah og Joel var hos en kammerat til næste dag og hendes far var taget ud til en akut sag på det privat hospital, han ejede. Hun havde lyttet åndeløst til Nathaniels skridt og rumstening inde i hans værelse, men nu var det stille og han lå sikkert og sov i sin varme seng.

Typisk! tænkte Aleera fornærmet. *Det er dem der har det her job og overlader det hele til mig, den eneste pige i familien!*

Hun slog dynen til side, svang benene over siden og kom op at sidde. Kulden stødte imod hende øjeblikkelig og hun krympede og frøs. Hun fik en lyst til at vende tilbage under den varme dyne, men det kunne hun ikke tillade sig. Hun skulle på vampyrjagt, uanset om hendes far ville det eller ej. Hun ville det, også selvom hun var i sin periode, og derfor lettere at opsnuse for vampyrene.

Mens Aleera tog sit jagtstøj på, smalle bukser, korset og bælte med plads til katana, kastestjerner og daggert, der alle lå parat ind i hendes skab, tænkte hun over sin families forbandelse.

Hendes forfader Gabriel den første, fejlede i sit arbejde med at passe på Vlad Dracula, hvilket endte med at Djævlen fik snakket med Vlad og gjort ham til vampyr. Kort tid efter havde han bidt Gabriels søster Maricea og gjort hende til vampyr og fjende af familien Oradea. Fra det øjeblik var familien blevet

forbandet af selveste Gud, der krævede at Gabriel og hans familie gjorde bod på den store fejltagelse. Det havde ført til femogtyvende generationer af Oradea familien, hvoraf halvdelen var døde i kamp mod Vlad Dracula og Maricea. I al den tid var ikke en eneste pige født i familien; endnu en af Guds straffe. Ingen pige ville blive født, før Vlad Dracula var blevet dræbt, ellers ville de falde for hans charme eller blive udnyttet til at få ram på de andre i familien. Sådan havde det stået på de sidste 550 år. Men så var Aleera blevet født, hvilket havde vagt chok i familie, især efter at de fandt ud af, at hun havde Oradea blod i årerne. De havde mistænkt hendes mor for at have haft en anden, da ingen før havde fået piger. Men efter den prøve, så alle Aleera som et tegn på at Draculas tid snart var inde.

Det er jeg måske, tænkte Aleera, mens hun snørede sit korset. Og måske ikke. Ingen kan vide sig sikker.

Aleera tog sin katana i hånden og gik over for at åbne vinduet; en isende kold vind, strømmede med det samme ind i hendes værelse, så gardinerne blafrede i den pludselige vind. Hun kravlede lydløst ud på det skrå tag under hendes vindue og lukkede det efter sig. Hun sneg sig langs muren og da hun nåede til garagen hoppede hun ned på jorden; et stød gik gennem hende, da hun ramte den hårde jord, men fortsatte ind i garagen. Hun fremdrog en ekstranøgle under en værktøjskasse, og låste en lille og nypoleret bil op. Selvom hun ikke havde kørekort, og ikke måtte få det før hun var atten, selv om alder var fra seksten og op gjorde en berettiget til det; hun havde gjort sin far utrolig vred over, at hun som femtenårig havde kørt Brendan i skole, og var blevet taget. Men hun var en udmærket kører, hun havde lært det da hun var tretten.

Aleera satte nøglen i og bilen vågnede lydløst. Hun bakkede ud af den åbne garageport og så til da den automatisk lukkede sig selv. Hun fik drejet bilen ud på vejen og satte kurs mod den indre by.

Hun passerede lyskryds efter lyskryds, og fulde mennesker der gik svajende rundt ude på fortovet, på vej hen til næste diskotek eller vampyr, der kunne gribe fat i den udvidende person og dræne personen for blod, til der kun var en tom skal tilbage.

Aleera rullede sit vindue ned, så hun bedre kunne høre hvad der forgik ude på gaden; folk råbte, musik lød når dørene til diskotekerne gik op og flasker klirrede når folk skålede.

”Hvad koster du?” råbte en pivstiv mand, da hun rullede vinduet ned. Hun sendte ham et blik der kunne dræbe selve Djævelen og manden trådte et skridt tilbage.

Da Aleera et stykke tid efter, drejede om et hjørne, kunne hun høre et rædselsfuldt skrig, og noget der væltede. Aleera rullede vinduet op, parkere hurtigt bilen, greb katanaen fra passagersædet og løb ud mod en gyde, hvorfor larmen kom fra.

Et forfærdeligt syn mødte hende. Fire vampyrer havde omringet en stakkels pige, der lå og rullede rundt nede i en vandpyt, mens de prikkede til hende med deres fødder, for at se om hun var okay at drikke af. Pigen klynkede og græd, hvilket fik vampyrerne til at grine.

”Kan I ikke, finde noget bedre at dræne for blod?” Aleeras hån lød som et lyn gennem gyden og alle som en, vendte vampyrerne hovedet mod hende på en gang. ”Hvad med at lade pigen gå og tage mig og mine våben i stedet for?”

”En vampyrjæger!” hviskede en af vampyrene. ”Det er den tøs, som er så berygtet blandt alle vampyrene, hun har dræbt mindst hundred dette år!”

”Et hundred og tolv, for at være præcis altså,” sagde hun og fortsatte ved synet af vampyrenes skrækslagene ansigt. ”Et hundred og seksten, når jeg har dræbt jer.”

Aleera tog et skridt fremad, men en stor vampyr greb fat i pigens blonde hår og hev hende skrigende op. Han pressede hende ind til sig, så hendes hals var tæt på hans skinnende tænder.

”Et skridt nærmere tøs, og jeg bider pigen her. Det vil du vel ikke have?” hans stemme var dyb og rungende; hans grå øjne viste, at han ville gøre hvad han truede med.

Aleera blev stående. Hun måtte ikke udsætte pigen for mere fare, end hvad hun allerede var i.

”Fint,” spyttede hun.

”Læg dine våben,” kommandere han.

”Ha,” fnysede Aleera. ”Tror du jeg er dum? Når jeg har lagt mine våben angriber I også mig.”

”Gør det nu!” hans mund åbnede sig og kom tættere på pigens hals; en gysen gik gennem pigen, da hun mærkede den iskolde ånde mod sin hud.

”Hjælp mig,” bad hun og stirrede på Aleera med bedende øjne, før vampyren hev i hendes hår og trak hovedet bagover.

”Okay, så gør jeg det.” Aleera bukkede sig ned med øjnene stift rettet mod vampyrene, og lagde sin katana ned på gydens tilsmudsede asfalt; hastigt rejste hun sig op igen, øjnene havde ikke et eneste øjeblik, rykket sig fra vampyrene.

”God pige,” hvislede vampyren. ”Tag sværdet!” kommandere han til en af vampyrene.

Vampyren kantede sig frem mod hende og katanaen, øjnene stift placeret på Aleera. Da han var henne ved katanaen greb han den, vendte sig om og viste den stolt til de andre. Det skulle han ikke have gjort. Aleera havde i smug fremdroget en daggert fra sin støvle, da hun havde lagt sit våben ned på jorden og holdt den skjult i sin hånd.

Hun greb omkring vampyren med den frie arm og pegede daggerten mod stedet hvor hans hjerte var.

”HEY!” råbte en af vampyrerne og skulle til at springe på hende, men med en overnaturlig hurtighed, greb den fjedre vampyr fat, og holdte ham tilbage.

”Hvad laver du?!” råbte vampyren der holdt om den forskrækkede pige.

”Du overholdt ikke din del af aftalen.”

”Hvilken aftale? Du skulle kun ligge dit sværd ned.”

”Det fik du måske ud af samtalen,” hvislede Aleera gennem tænderne, strammede grebet om vampyren, så han gispede og fik daggerten til at nærme sig sit mål. ”Du skulle læse mellem linjerne, fjols! Jeg går aldrig med til sådan noget. Så, din vampyrven her, for pigen der.”

”Nej! En vampyr fra eller til gør ikke noget, men et dejlig varmt måltid fra et menneske og tilmed et ungt et af tilfældene, siger man aldrig nej til. Menneskeblod er så svært at få nu om stunder og de fleste vampyrer, vil gøre alt hvad de kan, for at få sig en portion af dette blod. Vi må jo ikke mæske os i menneskeblod længere, ikke efter at folk vil lægge mærke til det. Det er så fjollet. Der er et par millioner mennesker i denne by og ikke en eneste må man røre, må man drikke af, må man knuse som en kiks. Intet. Så dræb bare ham og lad mig beholde tøsen her.”

”Det kan ikke lade sig gøre.”

”Jo det kan.”

”Nej,” sagde Aleera ondt. ”Det er mit job at passe på menneskerne i denne by. Men du har ret. En vampyr fra eller til gøre ikke noget. At man trækker fire grimme vampyrer fra, gør en del. Det redder mennesker.”

”Men du kan ikke redde denne pige!”

”Jo, jeg kan. Hvis du vil redde ham her!”

”Pertho!” råbte en af vampyrerne mod ham der holdte pigen i et jerngreb. ”Gør som hun siger! Akakios skal ikke dø på den måde! Ikke på hendes onde facon!”

”Hold kæft!” brølede Pertho så højt, at pigen klynkede og trak hulkende vejret. ”Jeg vil hellere se ham dø, og i stedet have frisk menneskeblod! Jeg er træt af blod fra dyr!”

”Pertho, jeg beder dig!”

”Vampyrer beder ikke! Glem dine menneskelige følelser. Sådan nogle har vampyrer ikke. Vis dem ikke igen, tænk hvis *han* kom og så dig klynke over en simpel vampyr!”

Aleera spidsede ører ved lyden af sætningen. De kendte til ham! Hun skulle bare få dem til at fortælle skjulestedet. Døden ville være en passende måde at lokke det ud af dem.

”Er I bange for Vlad Dracula?” spurgte hun og mærkede hvordan vampyren i hendes favn rystede af skræk, da navnet kom over hendes læber. Længere nede i gyden reagerede de to andre vampyrer på samme måde, mens Pertho ikke fortrak en mine. I stedet åbnede han munden og åndede ned på pigen, hvis kinder var våde af tårer.

”De tre andre er, jeg er ikke,” sagde Pertho stolt og stak sin tunge frem mellem de sylespidse tænder; hans tunge gik op og ned på pigens hals, som en kat der slikkede sig ren. Pigen

gjorde det eneste rigtige, mennesker ville gøre vil sådan en handling, hun skreg et skingert skrig, som brat blev stoppet, da Pertho grab hende om munden.

”Giv hende nu bare pigen, Pertho, og lad os få Akakios!” råbte vampyren rasende.

”Sidste chance!” råbte Aleera og pressede Akakios tæt ind til sig. ”Giv mig pigen, og svar mig på hvor Dracula befinder sig, så skal i nok få ham her, Akakios, tilbage!”

”Jeg vil gerne give dig svaret,” sagde vampyren der havde taget Akakios i forsvar. ”Men sandheden er at han skjuler sig godt, det er de færreste der ved, hvor han befinder sig nu om stunder. Og dem der ved det, skjuler det, tager hemmeligheden med sig i døden.”

”SÅ ER DET NOK, VELES!” brølede Pertho. ”Sig aldrig sådan noget! Du forråder hele din ære!”

”Hvad skal jeg så gøre?” råbte Veles skingert tilbage. ”Den vampyr, Akakios, som er taget til fange af hende, er din ven! Han er min bror!”

Aleera kunne ikke lade være med at se forbløffet ud, da den sandhed kom til verdenen, og så åndeløs til mens skuespillet fortsatte foran hendes bleggrønne øjne.

”HEY!” råbte Aleera og afbrød derved vampyrernes heftige diskussion. ”I ved ikke hvor Vlad Dracula er. Fint nok! Kender I så en vampyr der dufter sødligt af død og blod? Som dræber alt og alle? Selv små børn?”

”Næ,” sagde Pertho kort for hovedet. ”Gør hvad du vil med Akakios og lad mig nu nyde dette dejlige måltid af et pigebarn.”

”Nej, det vil jeg ikke tillade!”

Hendes øjne var rettet mod vampyrene og stirrede på deres ansigter. Perthos var fast og hårdt, Veles' fortvivlet og den tredje var ... væk.

Idet samme greb en fat i hende bagfra, hev brutalt hendes hænder fri fra taget omkring Akakios og smed hende ind i bygningen til den ene side. Mødet med den hårde, kolde mur slog luften ud af hende og da hun faldt ned på gydens hårde asfalt, slog hun hul på håndfladerne. Da hun løftede hænderne, så hun hvordan blod stille fandt vej ud af sårene og snoede sig på vej ned til mellemrummene mellem hendes fingre og dryppede ned på jorden. Hendes krop var øm efter det hårde sammenstød med bygningen.

En stønnen fik Aleera til at løfte blikket og fik øjenkontakt med den fjedre vampyr, ham der havde smidt hende ind i muren. Hans øjne udstrålede sult og trang efter det røde blod der dryppede fra sårene.

Støttende til muren, kom Aleera op på benene igen, øjnene stift rettet mod den sultne vampyr, beredt på det snarlige angreb. Hun havde tabt sin kniv da vampyren havde angrebet og nu lå den og katanaen langt ude for rækkevidde. Hun måtte undgå vampyren og få fat i sine ting, for hendes kastestjerner der hang i bæltet, duede kun på lang afstand. Hun måtte tage chancen eller dø.

Aleera kastede sig ud efter sin ting, men vampyren var endnu hurtigere. Han greb om hende og sendte hende flyvende over mod den anden del af gyden, hvor hun kolliderede med bygningen. Da hun ramte jorden, blev hun ramt af smerte fra sine knæ, der eksede under hende. Hun kunne smage blod i munden og blod dryppede fra et sår i panden. Men hun var kommet tættere på sin våben.

Netop som Aleera greb ud efter våbnene langede vampyren ud efter hende, og hun undgik ved at smide sig ned ved siden af katanaen. Hendes hånd lukkede sig omkring skæftet. Hun kunne ud af øjenkrogen se at vampyren skulle til at angribe igen, og rullede om på ryggen med katanaen hævet ret foran sig.

Vampyren stoppede sit angreb, stivnet af rædsel, med katanaen lige igennem hjertet og ud på den anden side. Hans øjne skinnede, som den sidste ting de ville gøre, af skræk og frygt. Ikke et ord kom ud over hans læber, mens hans krop langsomt blev forvandlet fra fast menneskeform til aske, der legesygt blev kastet op i luften af vinden, og lagde sig i en cirkel omkring og på Aleera.

Aleera rejste sig forpustet op og børstede støv af sig.

”Du ... du dræbte ham!” brølede Akakios og pegede anklagende på hende. Så styrtede han mod hende.

Hun fremdrog hastigt en kastestjerne fra sit bælte og kastede den af al sin styrke af sted mod den angribende vampyr. Den ramte ham lige i hjertet og han blev straks til støv for øjnene af hende.

”AKAKIOS!” skreg Veles af sine lungers fulde kræft og løb hen mod sin brors aske. ”Din forbandede djævel! Du har myrdet ham!”

”Jeg har blot gjort, som I altid har gjort. Dræbt for at overleve,” sagde Aleera roligt. Adrenalinene pumpede i hendes blodårer og hun var endelig begyndt at nyde jagten, som hun altid gjorde. Hun elskede det. ”Det er mit arbejde at dræbe sådan nogle små kopier af satan, som jer! Uanset hvad du nu vil gøre, vil jeg dræbe både dig og Pertho!”

”Din ... kælling!” brølede Veles og angreb hende med hænderne strakt frem foran sig, fingrene bøjet som krumme ørne kløer.

Aleera angreb også og da hun stødte ind i Veles, gennemborede hendes kniv ham. Han sank sammen foran hende og greb fortvivlet ud efter kniven, der var ramt kun en tomme ved siden af hjertet. Aleera satte sin bestøvlede fod på hans hurtigt åndende brystkasse, bøjede sig ned og hev kniven op, så et smerteudbrud kom ud af Veles’ mund.

”Det er dette der sker, når man kalder mig for kælling!” hvædede hun sammenbidt ud af sin tænder. ”Man får en meget smertefuld død, inden man bliver til aske!”

Hun stak kniven tilbage i hylsteret i støvlen og rettede blikket mod Pertho. Hun stoppede helt med at trække vejret.

Den distraktion Aleera havde været udsat for af de tre vampyrer, havde gjort at Pertho havde haft frie hænder og havde begravet sine tænder solidt i pigens hals. Nu strømmede de blod ned langs halsen, og Perthos mund var rød af blod, mens han fortsat lystig drak af pigens blod. Hun var ligbleg og rystede af skræk, mens øjnene udtrykte rædsel, frygt og fortabelse. Hun vidste at hun ikke kunne overleve. Hun havde mistet så meget blod, at det var umuligt for hende at overleve. Men Aleera ville redde hende. Intet menneske fortjente, at dø i armene på en vampyr.

Aleera tog en kastestjerne fra bæltet og kastede den af sted mod vampyren. Den var få millimeter fra at ramte hans halspulsår, men snittede kun i den hvide pergamenttynde hud. Den næste var mere præcis og ramte Pertho i skulderen. Han trak sine tænder ud af pigens hals og udstødte et brøl af smerte, mens pigens faldt ned på jorden som en simpel kludedukke.

”Din! Din!” råbte han og gik hen mod hende, men hun kastede endnu en; den ramte ham i maven. Han stirrede olmt og hårdt på hende, inden han vendte blikket bort og løb længere ned langs gyden.

Aleera tøvede ikke et øjeblik og fulgte efter, da noget greb om hendes ben. Hun vendte sig kampberedt om, men opdagede at det var pigen der havde grebet fat i hende.

”Hjælp mig,” hviskede hun så svagt, at Aleera næsten ikke kunne høre de to ord. Hun stirrede skyldbevist på den dødende pige og længere ned af gyden, hvor Pertho var forsvundet hen. Hun ville hellere end gerne fortsætte jagten, men denne pige, hun så døden i øjnene, havde oplevet noget af det mest forfærdelige et menneske kunne udsættes for. Og Pertho han var for svag, for såret til at kunne gå på jagt efter blod, i de næste mange dage. Han ville ikke være nogen fjende. I hvert fald ikke lige nu.

Aleera sank på knæ ved siden af pigen, der med en blodig hånd greb om Aleeras. Hendes mund formede nogle ord, men stemmen var svag så Aleera kunne ikke høre noget; hun bøjede hovedet ned til munden for at høre.

”Tak for ... at du ... reddede ... mig fra ... dem,” kom ud af hendes mund.

Aleera rettede hovedet op og stirrede ned på pigen, med hvad hun prøvede at være et mildt blik, men hun vidste, at det ikke var lykkedes, hun kunne ikke håndtere den slags gode, milde følelser. Hun var hård som vampyrerne. Men pigen havde alligevel ikke kunnet skelne mellem Aleeras udtryk, hendes øjne var rettet fjernt op i himlen, hvor stjernerne tittede frem bag skyerne. Hun var død.

”Må Gud tage imod dig ved Himlens Porte,” hviskede Aleera. ”Må du hvile i fred.”

Aleera lagde hånden over øjnene på hende og lukkede hendes øjne.

”Jeg er ked af, at jeg ikke kunne hjælpe dig. Redde dig.”

Aleera kunne mærke raseriet vokse i hende. Hun havde mistet en uskyldig person til en vampyr og vampyren var ikke død. Det var forfærdeligt at se det i øjnene, at hun havde lidt nederlag.

En stønnen nåede til hendes ører og hun drejede hovedet i den retning lyden kom fra. Veles lå og vred sig i smerte.

Aleera gik den over og satte sig på hug ved siden af Veles.

”Nu syntes jeg, Veles, at du skal fortælle mig alt hvad du ved om Vlad Dracula og hvor han er. Så skal jeg nok sørge for at du ikke lider for meget af smerte og snart dør. Er det ikke et godt tilbud? Du kan nemlig ikke afslå.”

”Jeg vil ikke sige noget som helst til min brors morder!” gispede Veles og spyttede på hendes støvle.

”Sikker?” spurgte Aleera roligt og fremdrog sin kniv. Den smuttede i hendes blodige hånd, men hun nåede at gribe den og holdt derefter fast om den. ”Du vil nemlig lide mere smerte end du allerede gør nu, hvis du ikke svarer.”

”Jeg vil hellere brænde i helvede, end at hjælpe min brors og venners morder!”

”Så siger vi det,” sagde Aleera ondsindet og langsomt stak hun kniven i Veles, hvis skrig fyldte hele gyden, så det gav genklang. Da Aleera hev kniven ud, stoppede han med at skribe og lå helt livløs hen. Men død var han ikke, han trak hivende vejret.

”Vil du nu snakke?”

”Ja, bare du stopper,” bad han med lukkede øjne og hovedet hvilende i en vandpyt. ”Jeg kan bare ikke sige så meget, hverken om Vlad Dracula eller den anden vampyr du spurgte til. Jeg ved blot at Vlad Dracula er her i byen. Han har en rede, vampyrreden som vi kalder den, hvor han bor sammen med sine undersåtter. Det er kun ham og hans folk der kender til hvor den ligger, ingen af os andre vampyrer har fået det at vide. Vi kan ikke stoles på.”

”Okay, er der mere?”

”Ja, der er et rygte blandt os vampyrer. Man siger at Vlad Draculas brud og ven snart kommer.”

”Maricea og Steven,” hviskede Aleera lamslået, som om én havde sparket hende i ansigtet.

”Ja, dem,” sagde Veles og åbnede øjnene for at kigge på hende. ”Du har os hørt om dem.”

”Ja, det har jeg. Men hvad skal de?”

”Det ved ingen. Ingen af os vampyrer får noget at vide.”

”Jeg skal nok finde ud af det. Men ham den anden vampyr? Ved du noget om ham?”

”Nej.”

”Pokkers!” skreg Aleera og stak kniven direkte i Veles’ hjerte. Han så forbløffet ud i et sekund, inden hans ansigt blev til en askefigur af ham, der blev knust i vinden.

Aleera rejste sig op og stak atter kniven ned i sin støvle. Hun stirrede i den retning Pertho var forsvundet af, og fik øje på noget på asfalten længere fremme, det skinnede i det sparsomme lys i gyden. Blod.

Trods smerten og følelsen af at være gennembanket, løb Aleera derover. Den var helt sikker. Blod. Blod fra Pertho. Det var det blod Pertho havde taget fra pigen, som nu løb gennem

hans årer og løb ud af de sår Aleera havde givet ham. Ved at følge dem, ville hun kunne finde ham.

Hun begyndte at løbe langs sporene og fulgte dem hen til en park inde i Angelshills midtby. Hun stoppede forpustet op mellem nogle egetræer og så sig omkring. Halvmånen skinnede over parkens sø, bænkene stod tomme og parken var affolket. Blodet lå blot som nogle få dråber på stiens jord og førte længere fremad. Hun havde løbet hurtigt og var ved at hale ind på ham, han var for svag til at transportere sig så hurtigt, som en vampyr kunne.

Aleera begav sig længere fremad og efter stille at have gået i skyggerne, hørte hun hans lavmælte stemme. Den kom fra et sted lidt længere fremme og hun kunne ikke høre, hvem det var han snakkede med; deres stemmer var blot en mumlen. Pludselig larmede de, som om de var oppe at slås. Aleera listede om bag en busk, og tittede frem.

Pertho stod stivnet med ryggen til og alene længere fremme på stien; den anden person var ikke i syne. Aleera trak forsigtigt sit katana og begav sig hen mod ham, musestille. Men han opdagede ikke noget, selv ikke da Aleera stod bag ham med draget katana. Hun svang det. Det skar let og ubesværet igennem Pertho, uden at støde på knogler og andet blokerende. Hans overkrop faldt af og aske stod ud i luften; da Aleera sparkede til underkroppen, kollapsede det i en sky af aske og en kniv faldt klirrende til jorden. Han var død, og det før hun havde fået fingrene i ham. Dræbt af en anden.

Aleera bukkede sig ned og samlede kniven op. Den virkede så umiskendelig bekendt.

En gren knækkede bag hende og hun for omkring med katanaen parat og fik den til at pege mod personens bryst.

”Du får bare så meget ballade!”

”Nathaniel!” gispede Aleera overrasket, sænkede katanaen og vaklede et par skridt bagud. Derfor havde kniven virket bekendt, det var Nathaniels kniv!

”Aleera! Ved du hvad du har gjort?” spurgte Nathaniel og snuppede sin kniv fra Aleera.

”Skåret en askefigur midt over?” forsøgte hun sig med.

”Spil nu ikke dum!” rasede Nathaniel. ”Far kom hjem, fandt din seng tom og bilen borte! Han ringede til mig, for at få mig til at finde dig! Vidste du ikke, at jeg havde taget den vagt i nat?”

”Nej, I er alle jo så ligeglade.”

”Nej, og især ikke når det kommer til, at vores lillesøster begiver sig ud i natten, for at få sig selv dræbt!”

”I kunne da bare havde sagt, at du gjorde det i nat!”

”Det gjorde vi også! Da vi sad og fik aftensmad. Men du var måske for sur og vrøvlet til at lægge mærke til det?”

”Det hørte jeg ikke,” sagde Aleera nedslået, med tanke mod den ballade hun ville få, når hun kom hjem.

”Du har gjort far så bekymret. Han vækkede tilmed Gabriel og bad ham køre ud og lede efter dig. Og så det at du har taget bilen, uden at du har kørekort! Han lægger sikkert endnu et år til, før du kan få kørekort.”

”Jeg skulle jo herved på en eller anden måde!”

”Spar mig for dine undskyldninger, Aleera!” Nathaniels øjne var hårde. ”Gem dem til du kommer hjem og skal forklare dig overfor far. Før mig nu bare hen til bilen.”

Aleera vendte sig vredt om, og førte tilbage fra stien, mod gyden og bilen, mens Nathaniel fortsatte med at skælde ud på hende. Raseriet og vreden boblede i hende. Hun havde haft en

elendig dag, pigen døde og nu fik hun skæld ud. Det var næsten ikke til at bære og snart ville hun eksplodere i arrigskab.

”STOP SÅ, NATHANIEL!” skreg Aleera og vendte sig om mod den forbløffede Nathaniel, der var stoppet bag hende. ”Kan du ikke bare droppe det? Jeg får jo skæld ud derhjemme! Det her har været den værste dag længe! Og jeg mistede en uskyldig!”

”Hvad mistede du?”

”En uskyldig!” skreg Aleera igen. ”Den vampyr du dræbte, drænede hende for blod så hun døde, mens tre andre vampyrer holdt mig beskæftiget! Pigen døde! Og jeg kunne ikke redde hende!”

”Rolig, Aleera, rolig!” sagde Nathaniel stille og greb om hendes skuldre, hans fingre rørte ved hendes hår der var snavset af blod og støv.

”Jeg er ikke nogen hest, Nathaniel!” skreg Aleera, slyngede sig ud af hans greb og løb gennem parken, over en vej og videre hen mod gyden; hun kunne høre Nathaniels skridt bag hende.

”Aleera,” hviskede Nathaniel stille, da han stoppede ved siden af Aleera i gyden. Aske lå spredt over det hele og pigen lå det samme sted, hvor hun udåndede; i en askebunke glimtede en kastestjerne. ”Er det hende?”

”Ja.”

”Tag dine ting, mens jeg sletter sporene efter vampyrerne. I bilen kan vi ringe efter politiet. Hun fortjener ikke at ligge der, og så blive fundet af en simpel skraldemand.”

”Det har du ret i.”

Aleera gik over, samlede kastestjernen op og hang den i hendes bælte. Hun hjalp med at stampe al asken rundt, så det lå

i et tyndt lag over gyden og begav sig over mod bilen. Nathaniel satte sig bag rattet, og rakte Aleera sin mobiltelefon da hun satte sig ind på passagersædet.

”Husk hemmeligt nummer og at det er et anonymt telefonopkald,” sagde Nathaniel og startede bilen, mens Aleera trykkede 911.

”De har ringet til alarmcentralens åbne linie, hvad kan jeg gøre for dem?”

”Jeg vil gerne give jer et anonymt tip om, at der ligger en død pige i en gyde, på 54. street.” Aleera lagde telefonen på og rakte den tilbage til Nathaniel, der trykkede et nyt nummer; personen ved røret tog den hurtigt.

”Hej far. Ja, jeg har fundet hende. Hun sidder i bilen ved siden af mig. Vampyrjagt, ja, ingen hemmelig date.”

”HEY!” råbte Aleera fornærmet.

”Ja, hun skræmmer dem væk. Hvornår vi er tilbage? Om ti til femten minutter. Okay, vi ses så. Farvel far.”

Nathaniel fjernede mobilen fra øret, og stirrede på Aleera da han stoppede for rødt.

”Du får bare så meget ballade!” sagde han, og hun sukkede opgivende. Dette var hendes livs værste dag.